

ALEXANDRA MOODY

Grumpy
DARLING

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Alexandra Moody
Oorspronkelijke titel: *Grumpy Darling*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Andra Murarasu
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1874 4
ISBN 978 94 027 7604 1 (e-book)
NUR 285
Eerste druk november 2025

Originele uitgave verschenen bij Electric Monkey, onderdeel van Farshore, een imprint van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Grayson

Verliefd worden op je beste vriendin is sowieso al gevaarlijk, maar dit was de eerste keer dat ik het idee had dat mijn gevoelens voor Paige me letterlijk de das om zouden kunnen doen. Hoe lekker de muffin die ze me aanbood er in eerste instantie ook uitzag. Ik had beter moeten weten dan een baksel van Paige te vertrouwen.

Ik nam een flinke hap – een beslissing waar ik meteen heel veel spijt van had, want die kreeg ik bijna niet doorgeslikt. Het smaakte alsof ze ergens in het recept suiker en zout door elkaar had gehaald. En had ze soms ook per ongeluk een snuf chilipoeder in het beslag laten vallen? Ik drukte een hand op mijn borst terwijl de muffin zich een weg naar mijn maag brandde. Het leek wel alsof mijn ingewanden in de fik stonden en ik begon me af te vragen of mijn dag misschien zou eindigen met een bezoekje aan het ziekenhuis.

‘En, wat vind je ervan?’ Paige keek me glimlachend aan, haar grote bruine ogen vol hoop en trots. Ze deed me altijd denken aan een sprookjesfiguur: lief, speels en als ze kon zingen, zouden de vogels ongetwijfeld op haar stem afkomen. Ik had gewoon de pech dat de betoverende prinses uit mijn sprookje me een vergiftigde appel aanbood.

Ik kon haar natuurlijk niet zeggen wat ik echt van de muffin vond, dus deed ik mijn best om een glimlach tevoorschijn te toveren en de verwarrende smaak die nog in mijn mond hing te negeren. ‘Dit zou weleens je beste muffin tot nu toe kunnen zijn.’ Wat niet ver van de waarheid af lag. Bakken was de nieuwste obsessie van Paige en ik fungeerde als proefkonijn voor haar creaties. De muffins waren in ieder geval beter dan haar koekjes. Daar had ik bijna een tand op stukgebeten.

‘Echt?’ Paige keek naar de andere jongens in de kleedkamer, die allemaal met een van afschuw verwrongen gezicht naar hun muffin

staarden. Het was al erg genoeg dat ze had besloten mij te vergiften met haar bakkunsten, was het echt nodig dat ze het hele hockeyteam om zeep zou helpen? Nog mazzel dat dit na de wedstrijd die we net hadden gespeeld gebeurde en niet ervoor.

‘Wat vindt de rest ervan?’ vroeg ze. ‘Lekker?’

Ik wilde niet dat Paige zou zien hoe vies ze het vonden en zette meteen een donkere blik op om hen te waarschuwen dat ze niets negatiefs mochten zeggen. Ze moesten de muffins tot de laatste kruimel opeten, of ze het nu lekker vonden of niet. Mijn tweelingbroer, Reed, was dan wel de aanvoerder van ons team, maar als de belangrijkste verdediger van de Ransom Devils had ik onder de jongens ook het nodige gezag.

Toen ze de blik in mijn ogen zagen, begonnen ze allemaal te knikken en tevreden kreuntjes te slaken.

‘Ze zijn geweldig, Paige.’

‘Ik heb nog nooit zoiets lekkers gegeten.’

‘Ik wou dat mijn moeder zo kon bakken.’

Ze overdreven een beetje, maar van mij mochten ze, zeker toen ik zag hoe blij Paige ervan werd. Ze sprong nog net niet in de lucht.

Reed zat naast me en terwijl hij heel langzaam een muffin wegwerkte, zag ik dat hij een klein stukje aluminiumfolie uit zijn mond viste. Hij zag me kijken en ik trok een wenkbrauw op om hem aan te sporen de anderen bij te vallen.

Hij verstopte het stukje folie snel in zijn hand. ‘Bedankt, Paige. Die extra kick is superlekker.’ Ik gaf hem een stoot met mijn elleboog om hem te dwingen er nog meer over te zeggen. ‘Proef ik kanneel?’

‘Ja,’ zei Paige enthousiast en ze draaide zich naar hem om. ‘O, ik ben zo blij dat jullie ze allemaal lekker vinden. Volgende week neem ik nog wel wat mee naar jullie wedstrijd.’

Ik wilde nog zeggen dat dat niet nodig was, maar mijn jongere broer Parker zei: ‘Dat zou geweldig zijn.’ Zijn woorden waren nauwelijks te verstaan omdat hij met zijn mond vol sprak.

En het grappige was, volgens mij meende hij het nog ook. Hij was

heel vrolijk bezig de muffin te verorberen en nog voordat hij hem ophad, gebaarde hij al naar Paige dat ze hem de doos met de rest aan moest geven. Al had het me niet moeten verbazen. Parker was een soort vuilnisbak, die echt alles in zijn mond stopte. Wat dat betrof had hij totaal geen normen. Hij had ook niet echt normen voor wat uit zijn mond rolde, want hij was zo iemand die elke gedachte die bij hem opkwam hardop uitsprak. In dat opzicht waren we twee uitersten.

‘Oké, ik kan maar beter gaan, voordat ze me hier nog betrappen,’ zei Paige. Ze zwaaide naar iedereen, maar voor ze de deur uit liep, bleef ze naast mijn jongere broer staan. ‘Wel delen met de rest, hè, Parker.’

Hij was te druk bezig om nog een muffin op te schrokken om te reageren, maar ik voelde de rest van de jongens in de kamer ineens krimpen bij het idee van nog een portie. Ik leidde Paige snel naar de uitgang voordat ze dat merkte.

Toen we in de gang stonden, bleef ze staan en draaide zich naar me toe. ‘Ze waren niet echt heel lekker, hè?’

Ik was blij dat mijn gezicht het emotionele bereik had van dat van een goudvis. ‘Waar heb je het over? Ik vond ze geweldig.’ Technisch gezien was dat waar. Ik vond alles aan Paige geweldig, zelfs haar vieze muffins. Blijkbaar was liefde niet alleen blind, maar had het ook geen smaak.

Ze lachte en schudde haar hoofd. ‘Ik weet heus wel dat je dat alleen maar zegt om aardig te zijn. Maar maak je geen zorgen, de volgende lading wordt beter. Ik moet dat bakken onder de knie krijgen, want dan kan ik het van mijn lijstje strepen.’

Ik maakte wat vaag instemmende geluiden. De kans was groot dat ik de volgende lading echt niet zou overleven, maar ik wilde Paige niet ontmoedigen wat haar bucketlist betrof. Ze was ermee begonnen in de zomer, toen haar ouders, allebei workaholics, haar onder druk zetten om eens uit te zoeken wat ze met haar leven wilde doen. Eerst stond de lijst vol met dingen waarvan Paige dacht dat ze er ooit haar carrière van zou kunnen maken. Maar ze leek er inmid-

dels een nogal ruime kijk op na te houden. Want er stonden dingen op haar lijst die nooit tot een betaalde baan zouden kunnen leiden. Ik wist alleen niet precies wat ze had opgeschreven, want ik had de lijst nog nooit in volle glorie gezien.

Ze bewaarde het vel roze papier altijd in haar schoolagenda en deed er heel geheimzinnig over, zelfs tegenover mij. Dat was vreemd, aangezien ze me wel bijna bij alles betrok wat ze probeerde. Ze sleepte me van de ene activiteit naar de andere. De ene week breide ze wanten voor ons allemaal, de week daarop schilderde ze onze portretten. En nu was ze dus aan het bakken. Joost mocht weten wat er nog meer ging komen.

‘Als de muffins eenmaal perfect zijn, ga ik misschien een taart bakken,’ vervolgde Paige. ‘Omdat jij zo gek bent op chocoladetaart. Of misschien kaneelbroodjes, voor de afwisseling...’

Haar ogen glommen van enthousiasme en daar moest ik om glimlachen. Ik vond het geweldig hoe haar gezicht oplichtte als ze een uitdaging rook. Als ze iets nieuws probeerde, ging ze er altijd helemaal voor. En hoewel nog niets wat ze tot nu toe had geprobeerd een blijvertje was, was het ongetwijfeld een kwestie van tijd voordat ze iets zou vinden wat ze leuk vond.

Paige hield haar hoofd schuin alsof ze op mijn antwoord wachtte. Ze was uitgepraat en blijkbaar was ik zo in gedachten verzonken dat ik nu debiel in stilte voor me uit stond te staren. Ik kon er ook niks aan doen dat de tijd leek te vertragen als ze naar me keek. En dat ik dan even werd meegevoerd naar een alternatief universum, waar mijn diepe en geheime gevoelens voor mijn beste vriendin niet maar van één kant kwamen.

‘Sorry?’ vroeg ik en ik trok mezelf met een schok de realiteit in.

Ze lachte zachtjes. ‘Chocoladetaart of kaneelbroodjes? Ik weet dat het een moeilijke keuze is, maar je kijkt naar me alsof je vergeten bent wat bakken is.’

‘Ik weet dat ik misschien een paar hersencellen ben kwijtgeraakt tijdens het ijshockeyen, maar zo vaak ben ik nou ook weer niet tegen de boarding gesmeten.’

‘Ja, jij bent meer een smijter dan iemand die gesmeten wordt,’ zei ze grinnikend. ‘Nou, wat vind je?’

‘Eh, misschien kaneelbroodjes?’ Ik dacht dat ik misschien wel nooit meer een muffin zou willen eten, dus ik wilde niet dat ze chocoladetaart ook nog eens voor me zou verpesten.

‘Goede keuze.’ Paige knikte, maar toen trok ze toch een zuur gezicht. ‘Hoewel ik misschien een tijdje niet meer kan bakken. Volgens mij is mijn moeder bezeten door de geest van een of andere medewerker van een universitaire toelatingscommissie. Ze is echt alleen nog maar bezig met mijn aanmeldingen. En aangezien mijn vader morgen op zakenreis gaat, ben ik de enige thuis die ze daarmee kan lastigvallen. Ik zweer het, ze ketent me nog aan mijn bureau vast tot ik ze allemaal afheb.’

Ze kreeg rimpeltjes in haar neus bij de gedachte en ik voelde mijn borst verkrampen van medeleven. Het kwam niet vaak voor dat Paige geen glimlach op haar gezicht en een twinkeling in haar ogen had, maar als dat gebeurde, kwam dat meestal door haar ouders. Die gingen allebei zo op in zichzelf en in hun werk dat ze vaak deden alsof Paige niet bestond. En als ze al aandacht aan haar besteedden, had ze vaak liever dat ze dat niet deden. En vooral haar gebrek aan ideeën over hoe haar toekomst eruit moest gaan zien was een heikel punt tussen haar en haar moeder.

‘Jij hebt zoveel geluk dat je weet wat je met je leven wilt doen,’ mompelde ze. ‘Ik weet niet eens wat mijn hobby’s zijn, laat staan naar welke universiteit ik wil gaan of wat voor werk ik wil gaan doen.’

Ik prees me zonder meer gelukkig met het feit dat ik ijshockey in mijn leven had. Vooral omdat ik een volledige beurs had gekregen om volgend jaar te gaan spelen voor mijn gedroomde universiteit: Ryker University. Wat helaas niet zo eenvoudig lag als dit klinkt, want ik had alleen een mondelinge overeenkomst met hen. Niets was officieel tot de dag van de ondertekening, die pas over een paar weken plaats zou vinden. Tot die tijd was alles onzeker.

‘Misschien kun je tegen je moeder zeggen dat je kok wilt worden?’ opperde ik.

‘Misschien,’ zei Paige lachend. ‘Denk je dat ze overtuigd zal zijn als ze een van mijn muffins heeft geproefd?’

‘Tuurlijk.’ Op dat moment begon mijn maag luid te protesteren, wat me eraan herinnerde dat ik een beroerde leugenaar was. ‘Eh, ik moet maar weer eens naar binnen gaan, voordat coach Ray zich afvraagt waar ik uithang.’

‘Ja, doe maar,’ zei ze, voordat ze zich uitrekte om me snel een knuffel te geven. Het was iets wat ze al duizend keer had gedaan in de loop der jaren, maar mijn hart ging er nog steeds sneller door kloppen.

‘Ik zie je straks, Gray.’ Haar armen vielen neer en ik miste hun warmte meteen. Haar mondhoeken gingen omhoog toen ze een stap naar achteren deed. ‘O, en geweldige wedstrijd vandaag. Je was fantastisch. Dat blok in de tweede periode was ongelooflijk. Zonder jou hadden we nooit gewonnen.’

Heel zachtjes maakte ik een honend geluid. Het blok waarvoor ze me prees was niet zo indrukwekkend en ik wist dat ik ver onder mijn niveau had gepresteerd. Vooral in de laatste periode had ik slecht gespeeld, omdat mijn oude blessure ineens weer opspeelde.

Ik had al last van mijn knie sinds mijn kniebanden een jaar geleden gescheurd waren. Hoewel het de laatste tijd beter ging, was ik er tijdens de training voor het seizoen begon een keer beroerd op geland. Maar ik kon het me niet veroorloven om hem rust te geven, want mijn hele toekomst hing ervan af.

Ik moest gewoon door de pijn heen totdat de inkt op mijn studiebeurscontract opgedroogd was. De coaches van Ryker mochten niet zien dat ik slechter presteerde en ze mochten er niet achter komen dat ik wat mankeerde, omdat ze dan misschien hun aanbod helemaal zouden intrekken. Maar nu het seizoen eenmaal in volle gang was, met aan de lopende band wedstrijden en trainingen, wist ik niet zeker of mijn knie het wel zou houden.

‘De jongens hadden het zonder mij ook vast wel gered.’ Paige wist dat ik last had van mijn knie, maar ik had haar nooit verteld hoe hachelijk mijn situatie precies was.

‘Echt niet. De Devils zijn niks zonder de grote boze Grayson Darling.’ Ze schonk me nog een laatste glimlach en liep toen naar de uitgang. ‘Ik zie je morgen.’

‘Kom je bij ons eten?’

‘Zoals elke zondag,’ riep ze over haar schouder.

Ik keek haar na tot ze de hoek om verdween en liep toen terug naar de jongens. Hoewel ik verre van tevreden was met hoe ik vandaag had gespeeld, was het moeilijk om me niet lichter te voelen na het gesprek met Paige. Maar toen opende ik de deur van de kleedkamer.

‘Wil Graysons vriendin ons soms vermoorden?’ hoorde ik iemand kreunen.

Dit was niet de eerste keer dat Paige mijn vriendin werd genoemd. We waren vaak samen en ik snapte best dat mensen die aanname deden. Maar de meeste van mijn vrienden en teamgenoten wisten net zo goed als ik dat we gewoon alleen maar vrienden waren.

‘Vriendin?’ zei Matt spottend. ‘Mocht-ie willen.’ Normaal gesproken maakte zelfs Reeds beste vriend geen grapjes over mij. Dus óf hij voelde zich ineens dapper, óf de jongens hadden niet door dat ik er weer was.

‘Nog mazzel dat ze zo knap is,’ voegde Elliot eraan toe. ‘Toen ik die kont van haar zag toen ze de deur uit liep, was ik alweer bijna vergeten wat voor geweld ze mijn mond had aangedaan met die muffins.’

Mijn knokkels kraakten toen ik mijn vuisten balde tegen mijn heupen. Paige was dan wel niet mijn vriendin, dat betekende nog niet dat ik toestond dat iemand zulke dingen over haar zei. Nog één woord van de keeper van ons team en ik zou iets doen waardoor we allebei de rest van het seizoen aan de kant zouden komen te zitten.

Ik schraapte mijn keel heel hard, waardoor iedereen in de kleedkamer geschrokken mijn kant op keek. Toen Elliot de blik in mijn ogen zag, werd hij lijkkbleek.

Op dat soort momenten had ik geen problemen met de beruchte

reputatie die mijn broers en ik in de loop der jaren hadden opgebouwd. Er deden altijd wel geruchten de ronde over de Darling Devils, het ene nog schokkender dan het andere. De meeste klopten totaal niet, maar soms kwamen ze toch van pas. Bijvoorbeeld als we onze tegenstanders op het ijs wilden intimideren of onze teamgenoten na de wedstrijd in de kleedkamer wilden dwingen om giftige baksels te eten. In dit geval was het handig om te zorgen dat een eikel als Elliot mijn beste vriendin niet als object behandelde.

‘O, eh, sorry, Grayson, ik...’

‘Ik denk dat Elliot wilde zeggen dat de muffins gedenkwaardig waren. Toch, Ford?’ zei Parker behulpzaam, met een strenge blik op Elliot.

‘Ja, eh, precies,’ antwoordde Elliot en ik zag hem slikken terwijl hij zijn best deed om mijn blik te mijden. ‘Onvergetelijk zelfs.’

Ik zette een paar langzame, krachtige stappen zijn kant op en hij kromp instinctief ineen tegen zijn kluisje. De rest van de kleedkamer was stil, alsof alle andere spelers hun adem inhielden om te zien wat ik zou doen.

Hoewel Reed en Parker lang niet zo eng waren als ze soms leken, vroeg ik me vaak af of mijn slechte reputatie misschien wel terecht was. Als de meest meedogenloze verdediger van het team was het mijn taak om de tegenstander zoveel mogelijk te intimideren, en mensen vergaten dat vaak als ik eenmaal van het ijs af stapte. Maar goed, ik deed ook weinig om te zorgen dat ze hun mening moesten herzien. Ik was niet bepaald toegankelijk en had vaak een donkere uitdrukking op mijn gezicht die Paige mijn ‘resting storm face’ noemde. Daardoor hielden de meeste mensen afstand. Maar dat vond ik prima.

‘Het zal niet meer gebeuren.’ Elliot klonk een beetje beverig en ik voelde me bijna schuldig. Ik wilde hem niet al te veel angst aanjagen. Het team had per slot van rekening een keeper nodig.

‘Mooi zo.’ Meer hoefde ik niet te zeggen. Elliot zat al genoeg in-eengedoken en het incident zou waarschijnlijk leiden tot alweer een nieuw gerucht over mij. Ik hield mijn blik een paar seconden op hem gericht, puur om hem nog even te laten zweten, maar draaide

me toen om en liep naar mijn kluisje. Ik voelde de hele kamer uitademen toen ik dat deed.

Toen ik aankwam bij mijn kluisje, liet ik me langzaam op de bank naast Reed zakken. Voor het eerst sinds de wedstrijd stond ik mezelf toe om even toe te geven aan de pijn die door mijn lichaam raasde, vooral in mijn knie. Het was een zware wedstrijd geweest en ik had hard moeten werken om te verbergen hoeveel last ik had van mijn knie. Hoe moest ik het hele seizoen volhouden met deze pijn? Ik wist niet eens zeker of ik volgende week wel zou halen, laat staan de dag dat ik mijn contract zou tekenen.

‘Hoe is je knie?’ vroeg Reed zachtjes, knikkend naar de plek waar ik mijn been stevig vasthield.

‘Prima.’ Ik haalde snel mijn hand weg.

Reed keek bezorgd. ‘Je zou het me toch wel zeggen als je er weer last van had, hè?’

‘Ik zei toch, het gaat prima.’

‘Als jij het zegt,’ antwoordde mijn broer, maar hij leek verre van overtuigd.

‘Ik zeg het.’

Hij trok zijn mondhoeken een beetje op terwijl hij me aankeek. ‘Dus Paige is aan het bakken. Was er vandaag soms een speciale gelegenheid?’

‘Ze is aan het bakken, ja,’ zei ik. ‘Ze wil graag alles een keer proberen, dat weet je toch?’

‘Ah, de lijst.’ Reed was een van de weinige mensen die daarvan afwist.

‘Ik denk dat ik het leuker vond toen ze probeerde doedelzak te leren spelen.’

Ik huiverde bij die herinnering. Ze had geluiden geproduceerd die ik niet voor mogelijk had gehouden en tonen ten gehore gebracht die volgens mij alleen honden konden horen. Mijn oren tuitten nog steeds.

‘Van harde geluiden ga je tenminste niet dood,’ voegde Reed eraan toe.

‘Misschien moet je maag eens wat harder worden.’ Ik liet Paige zelfs niet door mijn broer beledigen.

‘O, is dat waarom ze ons beton te eten gaf?’

Ik keek hem boos aan, maar hij glimlachte alleen maar.

‘Misschien is ze wel een geheime spion voor de Sunshine Hills Saints,’ zei Matt, die zich vooroverboog om aan ons gesprek deel te nemen vanaf Reeds andere kant. ‘En probeert ze ons allemaal uit te schakelen.’

‘Dat zou Paige nooit doen,’ zei Reed. ‘Ze is gek op ijshockey. Heb je gezien hoe ze voor ons staat te juichen tijdens wedstrijden?’

‘Juicht voor ons?’ zei Matt. ‘Of voor één van ons?’

Ik keek hem van opzij aan en zag dat hij naar me grijnsde. Het was duidelijk waar hij op doelde, maar hij besloot het toch nog wat duidelijker te maken.

‘Kom op, Grayson. Ga je haar nou ooit nog een keer regelen of hoe zit dat?’ Matt voelde zich vandaag blijkbaar onverschrokken.

‘We zijn gewoon vrienden,’ antwoordde ik afgemeten.

‘Ja, maar daar kun je toch zeker wel wat aan doen?’ Matt keek naar Reed alsof hij steun zocht. En hoewel mijn broer me aankeek alsof hij het helemaal eens was met zijn maat, hield hij gelukkig zijn mond. Hij had een hele tijd geleden al besloten dat hij niet meer zou proberen om me van gedachten te doen veranderen over Paige.

‘Wil je dan niet dat het iets meer wordt?’ drong Matt aan.

Wat ik wilde was dat ze een keer ophielden met dit soort vragen. Ik kon al amper aan mezelf toegeven wat ik voor Paige voelde, laat staan aan iemand anders. En die gevoelens moesten diep in me begraven blijven, zo diep dat ik kon doen alsof ze niet bestonden. Inmiddels was ik daar een expert in. Ik deed het al sinds de eerste keer dat ze naar me glimlachte, op de basisschool.

Zij was de eerste die mij echt zag als meer dan een getalenteerde ijshockeyer. Ik vraag me vaak af of iemand überhaupt van mijn bestaan zou afweten als ik niet zo goed was geweest met een puck. Ik was geen geboren leider, zoals Reed, of extravert, zoals Parker. Maar ik voelde me nooit onzichtbaar als ik bij Paige was.

Helaas zat ik, toen ik eenmaal doorhad hoe diep mijn gevoelens voor haar waren, al jarenlang vastgeroest in de friendzone. En als Paige al door een of ander wonder ineens anders naar me zou gaan kijken, zou ik haar alsnog niet waard zijn. Ze was de zonneschijn in de vorm van een mens en ik zou toch zeker een egoïstische zak zijn als ik haar glans zou dimmen met mijn donkere wolken?

‘Ik wil niet dat er iets verandert. Ik vind het prima zoals het nu is.’

‘Oké, man, wat jij wilt.’ Matt haalde zijn schouders op en ik hoopte dat dat het einde van het gesprek zou zijn, maar toen begon Reed.

‘Maar er gaat wel het een en ander veranderen,’ zei hij. ‘Al heel snel, of je het nu leuk vindt of niet. Wij gaan uitkomen voor Ryker, maar wat gaat Paige volgend jaar doen?’

Coach Ray kwam de kleedkamer binnen en riep ons tot de orde voordat ik kon antwoorden. Reed wist het antwoord op zijn vraag al. Paige had geen idee.

Maar uiteindelijk zou ze toch een keer een beslissing moeten nemen. En door die beslissing zou ze weleens ergens terecht kunnen komen waar ik niet was. Misschien zouden we niet eens meer in dezelfde stad of zelfs in dezelfde staat wonen. Voor hetzelfde geld zou Paige zelfs in een ander land belanden. Een paar maanden geleden had ze nog met veel plezier Frans geleerd voor haar bucketlist; wat als ze plotseling zou besluiten om naar Europa te verhuizen?

De coach begon de kleedkamer toe te spreken en vertelde over een nieuwe speler die volgende week bij het team zou komen, maar ik luisterde niet. In plaats daarvan bleven Reeds woorden door mijn hoofd spoken.

Aan het eind van dit jaar zou alles anders worden. En dat stond me totaal niet aan. Maar dat wilde nog niet zeggen dat ik iets doms zou doen waarmee ik mijn vriendschap met Paige zou kunnen verpesten. Zij was het meisje dat ik voor altijd in mijn leven wilde hebben, en als dat alleen als vriendin zou zijn, zou ik daar genoeg mee nemen.